

Skønt hun ikke tillagde loven nogen reel betydning, ville hun derfor som udtryk for sin tilfredshed med, at dødsstraffen var „anbragt, hvor den hører hjemme“, give lovforslaget sin stemme.

105. Lov om ændring i lov om rettens pleje af 11. april 1916. (Udvidelse af antallet af dommere i landsretterne). (Justitsminister *Helga Pedersen*). [A. sp. 3837. — C. sp. 305 og 341].

Fremsat i *folketinget* $13\frac{1}{2}$ (F. sp. 2391). 1. beh. $20\frac{1}{2}$ (F. sp. 2436). Partiernes ordførere: Edel Saunte, Thisted Knudsen, Rasting, Steen og Niels Pedersen. 2. beh. $22\frac{1}{2}$ (F. sp. 2529). 3. beh. $26\frac{1}{2}$ (F. sp. 2543). *Oversendt til landstinget*. 1. beh. $28\frac{1}{2}$ (L. sp. 572). Partiernes ordførere: Ingeborg Hansen, Elmquist, Malchau og Anna Westergaard. 2. beh. $29\frac{1}{2}$ (L. sp. 613). 3. beh. $29\frac{1}{2}$ (L. sp. 614). *Loven stadfæstet 7. marts 1952.* (Lovt. nr. 66).

Loven går ud på at forøge antallet af fast ansatte landsretsdommere med 3 i hver af de to landsretter.

Som begrundelse for denne udvidelse anføres i bemærkningerne til lovforslaget:

„Ved retsplejelovens § 4, stk. 2, blev antallet af landsdommere oprindelig fastsat til 17 foruden formanden i Østre Landsret og 12 foruden formanden i Vestre Landsret. Ved lov nr. 191 af 14. juli 1927 og lov nr. 209 af 23. juli 1932 blev antallet af dommere i Østre Landsret udvidet, hver gang med een dommer. Efter indførelsen af *domsmandsinstitutionen* blev ved lov nr. 196 af 15. maj 1939 Østre Landsret udvidet med 4 dommere og Vestre Landsret med 2 dommere. Endelig blev ved lov nr. 194 af 12. april 1949 [årbog 1948—49, side 446] Østre Landsret udvidet med 3 dommere, således at den nu består af 26 dommere foruden præsidenten, og Vestre Landsret med 2 dommere, således at den nu består af 16 dommere foruden præsidenten.

Udvidelsen af antallet af dommere har imidlertid langtfra svaret til *arbejdets voksende omfang* . . . . .

Det har da også i en årrække været udelukket at gennemføre behandlingen af sagerne alene ved hjælp af de ordinære dommere, og man har måttet skride til i vidt omfang at *konstituere ekstraordinære dommere* i begge landsretterne.

Ved tekstanmærkning til tillægsbevillingsloven for 1942—43 og tekstanmærkning til finansloven for 1943—44 fik justitsministeriet således bemyndigelse til fra den 1. februar 1943 indtil